

Τα Χριστούγεννα ενός άθεου!

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Δ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Σημείωμα Συγγραφέα: Το διήγημα που ακολουθεί – και είχαμε πρωτοδημοσιεύσει πέρυσι – δεν έχει σκοπό να δρέψει λογοτεχνικές δάφνες και βραβεία. Αντίθετα, επιδιώκει να αφυπνίσει συνανθρώπους μας που είναι βυθισμένοι στο σκοτάδι της αθεΐας, φέρνοντάς τους στο ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Για έναν λόγο παραπάνω: Διότι τα όσα αναφέρονται βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά, με τα ονόματα των πρωταγωνιστών αλλαγμένα για ευνόητους λόγους.

Ξύπνησε πάλι απότομα. Άγρια. Με τον συνεχόμενο ήχο του κουνουδιού, αντί για τον γνώριμο του κινητού του, που χτυπάει σαν ξυπνητήρι κάθε πρωί στις 8.

«Ούτε να κοιμηθεί κανείς δεν μπορεί», σκέφτηκε και άλλαξε πλευρό γκρινιάζοντας. Προσπάθησε να ξαναβυθιστεί στην αγκαλιά του Μορφέα. Μάτια όμως. Το κουδούνι χτύπαγε σαν τρελό, ξανά και ξανά.

«Τι συμβαίνει;», αναρωτήθηκε για λίγο. Γιατί αμέσως άκουσε χαρούμενα ξεφωνητά παιδιών που έλεγαν τα Κάλαντα. Τους είχαν ανοίξει στο κάτω πάτωμα.

Βλαστήμησε δυνατά. Είχε πάρει άδεια από τη δουλειά τις μέρες αυτές, επίτηδες για να ξεκουραστεί. Με ποιο δικαίωμα τον ενοχλούσαν αυτά τα μυξιάρικα;

Τι είναι σήμερα και τραγουδάνε; Μια συνηθισμένη μέρα. Μια ακόμα μουντή, γκρίζα και παγωμένη μέρα του Δεκεμβρίου.

Μετά θυμήθηκε πως είναι Παραμονή Χριστουγέννων. Έσκασε στα γέλια. «Ρε με τι αηδίες κάθονται και παραμυθιάζονται...», φώναξε με θριαμβευτικό, σαρκαστικό χαμόγελο.

Σηκώθηκε, έφτιαξε καφέ και κάθισε στον υπολογιστή. Είχε μήνυμα από τη Λένα

στο Facebook, για να συναντηθούν για τα τελευταία ψώνια «πριν γεννηθεί ο Χριστός», όπως του έγραφε.

Όχι, δεν ήταν καμιά θρησκευόμενη η κοπέλα του. Απλά τον πείραζε, ειδικά αυτές τις μέρες, μιλώντας του συνεχώς γι' αυτά που εκείνος όχι μόνο δεν πιστεύει, αλλά βρίζει κι από πάνω.

Έτσι έκανε και τώρα. Βλαστήμησε ξανά, με τον ίδιο τρόπο που κάνουν εκατομμύρια Έλληνες. Βαριέται να πάει για ψώνια, αλλά αυτό που τον εκνευρίζει περισσότερο είναι αυτή η «γέννηση».

Χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι η μητέρα του, που μένει στον πάνω όροφο μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια. Τον προσκαλεί στο χριστουγεννιάτικο δείπνο, αλλά του βάζει και μια «αγγαρεία» να κάνει, να πεταχτεί δηλαδή μέχρι τον χασάπη της γειτονιάς και να πάρει μερικά μπριζολάκια.

Με τα χίλια ζόρια ντύνεται και βγαίνει έξω. Μια περίεργη γιορταστική ατμόσφαιρα αναδύεται στην πόλη, παρότι η κίνηση στα μαγαζιά είναι περιορισμένη.

Ανοίγει την πόρτα για να μπει στο κρεοπωλείο. Ταυτόχρονα – κατάρρα! – βγαίνει ένας ιερέας. Κρατώντας μια τεράστια γαλοπούλα τυλιγμένη σε ζελατίνα.

Τον κοιτάζει με αηδία. Είναι χοντρός, με αυτά τα μούσια και τις μαύρες πλερέζες, που τον κάνουν ακόμα πιο αντιπαθητικό.

«Ρε τον πεινάλα! Κοίτα να δεις τι γαλοπούλα πήρε να φάει ο βούβαλος!», σκέφτεται. «Ε βέβαια, αφού τους πληρώνουμε τους χαραμοφάηδες...!»

Κουνάει το κεφάλι περιπαικτικά. Ναι, φυσικά και είχε δίκιο! Κλασικός παπάς ήταν αυτός, από εκείνους που βλέπει και σιχαίνεται! Κοίτα τι πήρε να φάει, ενώ ο κοσμάκης πεινάει! ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥ!

Ξαφνικά, από την γωνία παραδίπλα, ένα χαρούμενο λεφούσι ξεπετάγεται. Πέντε – έξι παιδάκια τρέχουν κοντά στον παπά, με την μητέρα να προσπαθεί να τα φτάσει. Κάνουν χαρά, επειδή βλέπουν τη μεγάλη γαλοπούλα και το γελαστό πρόσωπο του πατέρα τους.

Ο Μηνάς αποστρέφει το βλέμμα του. «Τι τα θέλει τόσα παιδιά ο αργόσχολος», προσπαθεί να δικαιολογήσει τις προηγούμενες σκέψεις του.

Μ' αυτά και μ' αυτά, ούτε καταλαβαίνει πώς περνάει το πρωινό. Απορροφημένος στον υπολογιστή, ρίχνει τις τελευταίες ματιές στη δουλειά για το σπίτι που του έδωσε ο προϊστάμενος και σε κάτι άρθρα που του έστειλε ο Λευτέρης.

Μα ναι, είναι πολύ ενδιαφέροντα αυτά που του στέλνει ο κολλητός του! «Έτσι θα αντιμετωπίζεις τους χριστιανούληδες όποτε σου κολλάνε», του έχει πει. Και πράγματι! Αισθάνεται σε θέση ισχύος, ειδικά με αυτό το «zeitgeist» που του έστειλε πρόσφατα.

Αλλά και πόσες ακόμα ιστοσελίδες που ενισχύουν τις απόψεις του, δεν έχει καταχωρήσει στα «αγαπημένα»! Εδώ βρίσκεται τώρα, ανταλλάσσοντας απόψεις για τα Χριστούγεννα, μαζί με άλλους λογικούς ανθρώπους, που δεν είναι πρόβατα

όπως οι Χριστιανοί.

Το δηλητήριο που ξερνάει η οθόνη του υπολογιστή τον έχει εντελώς απορροφήσει. Όσπου χτυπάει η πόρτα του.

Είναι η Λένα, που τον περίμενε για μια ώρα στο σημείο που είχαν δώσει ραντεβού. Βάζει τις φωνές. Μια τυπική φασαρία ζευγαριού αρχίζει. Και τελειώνει με βρισιές, απειλές και νέα χτυπήματα, πιο δυνατά αυτή τη φορά, στην πόρτα.

«Ωραία», σκέφτεται. «Πάει κι αυτή, να σε δω με ποιον θα πας το βράδυ στο κλαμπ που έχουμε κλείσει, κακομοίρη μου».

Δεν κάθεται σπίτι καλύτερα; Τι τις θες εσύ τις γιορτινές ατμόσφαιρες, γι' αυτά τα παραμύθια; Τι γιορτάζεις;

Άσε που δεν έχουν μείνει και πολλά λεφτά. Πάνε τα παλιά μεγαλεία με τα μπουκάλια σε πανάκριβα κέντρα της παραλιακής. Φέτος έκλεισε με προσφορά, κι αυτή με το ζόρι.

Χέστα λοιπόν όλα! Παράτα τα! Καλύτερα να μην υπάρχουν Χριστούγεννα, για να μην ξοδεύουμε κιόλας!

Δεν πεινάει, ούτε έχει διάθεση να βγει έξω. Κλεισμένος στο δωμάτιό του, παρέα με τα νέα κείμενα του «atheism. net», περνάει καλύτερα την ώρα του.

Με τα χίλια ζόρια ανεβαίνει πάνω, όταν το βραδάκι η μάνα του τον φωνάζει για φαγητό. Έχουν και ορισμένους καλεσμένους συγγενείς, που έχουν έρθει για «ρεβεγιόν».

Δεν τον ενοχλεί αυτό. Ευτυχώς, δεν υπάρχουν θεοί εδώ μέσα. Να φάμε, να πούμε, να παίξουμε και κάνα χαρτάκι, να πούμε και καμιά βλακεία για να περάσει ανώδυνα η ώρα. Όπως κάθε χρόνο δηλαδή, παραμονή Χριστουγέννων. Βαρεμάρα...

Η ώρα περνάει και κατά τις 2 τα μεσάνυχτα, ένας – ένας οι καλεσμένοι φεύγουν. Για στάσου όμως! Υπάρχει ένας ακόμα, που τώρα έφτασε...!

Είναι ο Λευτέρης, ο φίλος του. Το πρότυπό του. Ο μέντοράς του. Έρχεται με αυτό το γνωστό ύφος γεμάτο αυτοπεποίθηση, σιγουριά και ίσως αλαζονεία.

Ωραία, σκέφτεται. Θα το ξενυχτήσουμε απόψε. Θα πούμε δυο κουβέντες σαν άνθρωποι, βρε αδερφέ! Ο Λευτέρης είναι κάτι σαν...γκουρού γι' αυτόν.

Αναπόφευκτα η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από τους «χριστιανούληδες» και τα Χριστούγεννα τους. Τους ειρωνεύονται και τους οικτίζουν, για τα «παραμύθια» που πιστεύουν. Εκεί κάπου, ο Λευτέρης του πετάει και κάτι «καινούρια».

«Αυτοί κατέστρεψαν την Ελλάδα, φίλε. Έσφαζαν τους Έλληνες, γκρέμιζαν τους ναούς. Η Ελλάδα τελείωσε στην αρχαιότητα, φίλε. Μαζί με τους θεούς μας».

Στέκεται αποσβολωμένος ο Μηνάς.

«Τους ποιους, είπες; Τους θεούς;»

«Ναι, φίλε. Αυτή είναι η θρησκεία μας και όχι ο εβραιοχριστιανισμός. Αυτήν

πιστεύω κι εγώ».

Κρύος ιδρώτας λούζει τώρα τον Μηνά. Τον άθεο, που νόμιζε πως ο φίλος του έχει τις ίδιες απόψεις μ' εκείνον.

«Μα καλά, εσύ δεν μου λες χρόνια τώρα πως δεν υπάρχει κανένας θεός;;; Τι μου λες για δώδεκα θεούς τώρα; Εγώ δεν πιστεύω ούτε σε Έναν!»

«Μη στενοχωριέσαι, Μηνά», του απαντά εκείνος με το γνώριμο, υπεροπτικό ύφος του.

«Έλα να σου δείξω μερικά μπλογκ που γράφουν γι' αυτά, να δεις πώς συνδυάζονται όλα».

Τον πιάνει από το χέρι. Ο Μηνάς το τραβάει. Μέσα του, αυτή τη στιγμή συμβαίνει μια τιτανομαχία. Γκρεμίζονται οι ιδέες, τα πιστεύω και τα...δεν πιστεύω του. Αισθάνεται προδομένος.

Όχι, δεν θα ακούσει τον “φίλο” του. Εκείνος είναι και παραμένει άθεος. Ορκισμένος κι αμετακίνητος.

«Λευτέρη, είμαι κουρασμένος», του λέει. «Θα πέσω για ύπνο, τα λέμε αύριο».

«Μα...», ίσα που προλαβαίνει να ψελλίσει εκείνος, πριν η πόρτα κλείσει με δύναμη σχεδόν μπροστά στο πρόσωπό του.

Είναι εκτός εαυτού ο Μηνάς. Αρχίζει να βλαστημά ξανά, με τον γνωστό του τρόπο. Βρίζει αυτά που δεν πιστεύει ότι υπάρχουν! Τα παραμύθια!

Όχι, δεν του φαίνεται κωμικό αυτό. Ίσα – ίσα, τον κάνει να αισθάνεται δυνατός.

Βγαίνει στο μπαλκόνι να καπνίσει τσιγάρο. Η ώρα πήγε 5 το πρωί. Κρύο και απόλυτο σκοτάδι, που διακόπτουν μονάχα κάποια – λίγα, είναι η αλήθεια – φωτάκια που αναβοσβήνουν στην απέναντι πολυκατοικία.

Ξαφνικά, μέσα στην απόλυτη σιγή της νύχτας, μια καμπάνα ακούγεται να τη σπάζει. Θα είναι του Αγίου Αντρέα, της Ενορίας της γειτονιάς του.

Σκάει στα γέλια. «Κοίτα να δεις τρέλα που έχει ο κόσμος, αξημέρωτα να πηγαίνει στην Εκκλησία! Τι να κάνει εκεί; Αφού δεν υπάρχει τίποτα!”

«ΤΙΠΟΤΑ! ΤΙΠΟΤΑ! ΤΙΠΟΤΑ!»

Το λέει και το ξαναλέει. Με μίσος. Με οργή, σαν να θέλει να βρίσει όχι τα Θεία όπως κάνει πάντα, αλλά τον εαυτό του. Ναι, αυτόν υβρίζει με μανία αυτή τη φορά. Ξεσπά.

«Είμαι ένα τίποτα λοιπόν; Μαζί με όλα τα υπόλοιπα στον κόσμο είμαστε ένα τίποτα;»

Η σκέψη αυτή διαπερνά το μυαλό του σαν ηλεκτροσόκ. Αρνείται να δεχθεί ότι όλα είναι μάταια. Πως υπάρχει μόνο η ύλη, που φθείρεται κι εξαφανίζεται.

Εκείνη τη στιγμή, ακούει βιαστικά βήματα στην είσοδο της πολυκατοικίας του. Σκύβει και βλέπει τον Δήμο μαζί με τους δικούς του, να τρέχουν με τα καλά τους

προς τη μεριά της Εκκλησίας.

Καλό παιδί ο Δήμος, αλλά λιγάκι «βαρεμένος». Συμμαθητές στο σχολείο, μα ο Μηνάς τον είχε απομακρύνει από κοντά του. Τον έλεγε «χριστιανοταλιμπάν», επειδή συνεχώς του μίλαγε για τον Θεό.

Παρατηρεί αυτές τις σιλουέτες που απομακρύνονται στο σκοτάδι, μέχρι να χαθούν. Κάθεται και σκέφτεται.

Σίγουρα τώρα θα βρίσκονται στην Εκκλησία. Τι μανία κι αυτή; Τι βρίσκουν πια εκεί πέρα;

«Και δεν πάς κι εσύ να δεις;», ακούγεται μια φωνή από μέσα του, που μοιάζει να ξυπνάει από το λήθαργο ετών.

«Εγώ;;; Είπες, εγώ; Να πάω στην Εκκλησία;;; Εγώ ρε;;; Ρε πας καλά; Με τους παπάδες και τις θεούσες; Τι να πάω να κάνω εκεί εγώ;»

«Πήγαινε, αλλά χωρίς το εγώ σου», ακούγεται και πάλι να αντιλαλεί αυτή η φωνή.

Κάθεται ακίνητος ο Μηνάς. Το σκέφτεται και χωρίς πολλά – πολλά, το αποφασίζει!

Σε λίγο, βρίσκεται καθ' οδόν για την Εκκλησία. Έχει να πάει από το Γυμνάσιο, που τους πήγαιναν μια φορά το χρόνο. Κι αυτός πήγαινε, για να μην πάρει απουσίες.

Έφτασε κιόλας. Μέσα στο σκοτάδι, ο μικρός ναός μοιάζει με φωτεινό πλεούμενο. Με φάρο που σκορπά ελπίδα, ζεστασιά και γαλήνη.

Ανοίγει την πόρτα. Δεν κάνει το σταυρό του, ούτε ανάβει κερί. Κάθεται πίσω – πίσω όρθιος, για να μην τον βλέπουν.

Τα φώτα είναι μισοσβησμένα. Δεν καταλαβαίνει γιατί. Ωσπου ακούγεται ένας περίεργος ύμνος, που κάτι λέει για αγγέλους που δοξάζουν...τον Χριστό!!!

Ανάβουν τότε όλα τα φώτα. Η ατμόσφαιρα γίνεται γιορτινή και οι ψαλμωδίες πλημμυρίζουν τ' αυτιά του.

Δεν τις ξέρει, αλλά θέλει να τις ψιθυρίσει. Ειδικά αυτό το «Χριστός γεννάται δοξάσατε», το μαθαίνει κάπως με τη συνεχή επανάληψη.

Δεν κάθεται λεπτό. Ούτε καν παρατηρεί τους γύρω του. Αδιαφορεί για τις «θεούσες». Δεν βλέπει τον παπά αν έχει κοιλιά, αν έχει «χρυσάφια» πάνω του κι αν ψέλνει καλά.

Είναι μόνος του, αυτός κι ο Χριστός.

Σε μια μικρή Εκκλησιά της μεγαλούπολης που λέγεται Αθήνα, μια χαραμάδα φωτός αχνοφέγγει.

Δεν είναι ούτε τα χριστουγεννιάτικα στολίδια, ούτε οι φωτισμένοι πλέον ναοί που πανηγυρίζουν.

Αλλά η ψυχή του Μηνά, που επιτέλους έδιωξε το σκοτάδι και γέμισε με Θείο, Ουράνιο ΦΩΣ...!

Δημήτρης Σωτηρόπουλος

Πηγές: pentapostagma.gr-isagiastriados.com– hellas-orthodoxy.blogspot.gr